

chozích ustanovení oddělené větě doslovně: »Tito nástupci jsou však stejně obmezení jako první nabyvatel.« Již z tohoto uspořádání obsahu plyne, že se tu míní obojí nástupci, i ti, kteří nabyli se svolením Státního pozemkového úřadu, tak i ti, kteří svolení toho nemají potřebí. Že se míní i tito, jest zřejmo již z toho, že věta následuje hned za větou, v níž o nich řeč, a navazuje na ně náměstkou »Tito«; avšak, pakli tito, tím spíše ti druzí, kteří, nejsouce nabyvateli tak blízcí, výsady nepožívají a potřebují svolení Státního pozemkového úřadu k nabytí. Zřejmo totiž, že zákon si to představuje tak, že Státní pozemkový úřad nemá dáti a nedá svolení k převodu, leč na takového nového nabyvatele, jenž patří do kategorie drobných lidí zrovna tak jako původní nabyvatel, takže by i jemu byl býval pozemek mohl býti přikázán, kdyby ho byl měl v pachtu, což se rozumí u manželů a u potomků samo sebou, odkudž právě jich výsada. Že se omezení musí rozuměti proti každému nabyvateli, potvrzuje i druhý odstavec, jenž stanoví, že se toto obmezení (zákaz zcizení bez svolení Státního pozemkového úřadu) vymaže po uplynutí vytčené desetileté lhůty na návrh vlastníkův, rozumí se tedy, že zákaz má platiti tak dlouho, dokud lhůta neuplyne, nehledíc k tomu, kdo v mezičase pozemku nabyt, že jeho platnost jest omezena jen objektivně, časem, nikoli však ne-sejde na osobnosti držitele. Kdyby zákaz neměl vázati nového nabyvatele, musil by ho tento ve svolení Státního pozemkového úřadu býti sproštěn. Druhá otázka, proč i zabavené (vnucené) zřízení práva zástavního jest pod zákaz zcizení podřaditi a zákonu takto dáti výklad extensivní, vyložena podrobněji už v rozhodnutí čís. 8116 sb. n. s., že jednak je to první krok k nápotomnímu soudnímu zcizení, jehož umožnění právě sleduje, tvoříc přípravný akt k němu, avšak že, i kdyby se věřitel spokojil jen s vnucenou správou, i to by odporovalo účelu a úmyslu zákona, jenž chce, by dlužník (jeho přípustný nástupce), aspoň deset let pozemek v držbě měli a na něm hospodařili. V širším smyslu spadá pod pojem zcizení, ovšem jen částečného, každé věcné právo na věc zřízené jakožto právo vlastnictví omezující, a, učinil-li zákon opatření, by přídělci, kteří obdrželi půdu od zabraného velkého majetku pozemkového (od velkostatků) nesměli ji bez svolení Státního pozemkového úřadu nejen cele zciziti, t. j. vlastnictví na jiného převésti, nýbrž ani zatížiti (§§ 23 a 36 a násl. přídř. zák.), tím spíše to platiti musí o nabytí drobnopachtýřském, jehož účastni jsou právě lidé nejdrobnější a jež nešlo jen na účet velkostatků, nýbrž někdy i majetků pozemkových zcela drobných (far, záduší, deskových statků, ať měly výměru třebaš nevelkou), takže říci sluší, že, jestliže to zákon v cit. čl. I. čís. 4 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 311 sb. z. a n., neujasniv si ještě dostatečně věc, tak podrobně a přesně nevyslovil, sluší to v jeho intenci spatřovati a v jeho duchu i toto právo z něho jakožto skryté právo vyvoditi.

Čís. 9167.

Dávka z majetku a přírůstku na majetku (zákon ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n.).

Bylo-li dražbou prodáno společně několik nemovitostí, nestačí úhrnná přihláška dávky z majetku pro všechny nemovitosti, nýbrž jest v přihlášce uvést dlužnou dávku pro každou nemovitost zvlášť. Ani ohledně čisté hodnoty nemovitostí nestačí úhrnné sdělení, nýbrž jest třeba dokladů o tom, jaká čistá hodnota byla při každé z vydražených nemovitostí vyšetřena.

(Rozh. ze dne 12. září 1929, R I 510/29.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodané nemovitosti nepřikázal s o u d p r v é s t o l i c e bernímu úřadu v P. v přednostním pořadí dávku z majetku a přírůstku na majetku, ježto berní úřad neosvědčil hodnotu nemovitostí ke dni 1. března 1919, takže nebylo lze vypočísti, pokud nemovitosti v dražbě prodané za dávku ručí. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Podle § 62 zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n. požívá dávka z majetku na nemovitostech do částky poměrně na ně vypadající, avšak nejvýše do 30% zjištěné čisté hodnoty nemovitosti zákonného práva zástavního, jemuž přísluší přednost přede všemi na nemovitosti váznuocími právy a pohledávkami ze soukromoprávních nebo zákonných titulů. Berní úřad v P. podáním ze dne 24. dubna 1928 přihlásil dlužnou dávku z majetku 1027 Kč 30 h a úroky z prodlení 122 Kč 20 h a uvedl, že dávka z majetku a přírůstku na majetku na nemovitosti připadající činí 3015 Kč a 30% ní hodnota nemovitostí 14.866 Kč, a, byv vyzván usnesením ze dne 3. června 1928, by uvedl, zdali se dávka z majetku 1027 Kč 30 h vztahuje na veškeré nemovitosti v dražbě prodané, či jen na jednotlivé z nich, sdělil, že se dávka z majetku i z přírůstku na majetku vztahuje na vložky čís. 2188, 2259 a 2405. Sdělení to bylo neúplné, jelikož nebylo oznámeno, co z této dávky připadá na jednotlivé nemovitosti, nebylo předloženo osvědčení hodnoty nemovitostí ke dni 1. března 1919, takže prvému soudci nebylo lze vypočísti, pokud nemovitosti ve dražbě prodané ručí za dávku. Berní úřad v P. přípisem ze dne 12. června 1928 slíbil, že rozdělení dávky z majetku bude po vyšetření sděleno samostatným dopisem, avšak do dne rozvrhu nejvyššího podání, do 18. září 1928, tak neučinil a nepředložil ani před rokem rozvrhovým ani při něm listiny k průkazu nároků sloužící, takže podle § 210 ex. ř. ke zmíněnému nároku mohl soud přihlídnouti jen na kolik jeho právní trvání a uspokojitelnost vysvítá z knihy veřejné a z ostatních exekučních spisů. Shora uvedené nároky berního úřadu ze spisů o řízení dražebním ani z knihovního výtahu ve směru uplatňovaném nejsou zřejmy a proto právem prvý soudce dávku z majetku nepřikázal, neboť na exekučním soudci nelze žádati, by, než vydá rozvrhové usnesení, vyhledával si sám listiny sloužící k průkazu pohledávek jednotlivých věřitelů, nýbrž na věřiteli jest, by listiny takové, pokud ke spisům nejsou přiloženy, předložil nejpozději při roku rozvrhovém, kdežto po skončení rozvrhového roku podle § 211 ex. ř. není dovoleno přihlášku doplňovati.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurent, pokud se týče jeho zástupkyně česká finanční prokuratura jest toho názoru, že pro příkázání požadované dávky z majetku z nemovitostí vl. čís. 2188, 2259 a 2405 stačila přihláška berního úřadu, i když v ní byla dávka z majetku z uvedených nemovitostí udána toliko úhrnkem a nikoli pro každou nemovitost zvlášť, a že, co se týče čisté hodnoty, kterou třeba pro příkázání dávky z majetku znáti, ježto dávka ta požívá přednostního pořadí nejvýše do 30% čisté hodnoty (§ 62 zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n.), stačilo sdělení berního úřadu, že 30% čisté hodnoty uvedených tří nemovitostí činilo k rozhodnému dni, to jest k 1. březnu 1929 celkem 14.866 Kč. Tento názor jest mylný. Ježto podle § 62 uvedeného zákona požívá dávka z majetku přednostního práva zástavního z nemovitosti, na kterou dávka vypadá, nestačila úhrnná přihláška pro všechny tři nemovitosti, nýbrž bylo třeba uvést v přihlášce dlužnou dávku pro každou nemovitost zvlášť. Co se pak týče čisté hodnoty nemovitostí, nestačilo pouhé její sdělení berním úřadem a nad to sdělení rovněž jen úhrnné, nýbrž bylo třeba dokladů, na příklad ověřeného výpisu ze spisů příslušného vyměřovacího finančního úřadu (§§ 33 a násl. zákona čís. 309/20, sb. n. s. 5635) o tom, jaká čistá hodnota byla při každé z uvedených tří nemovitostí vyšetřena (§ 210 ex. ř., rozhodnutí sb. n. s. čís. 4933, 5529, 6446, 7173). Úhrnnou přihláškou dávky z majetku a pouhým úhrnným sdělením berního úřadu o čisté hodnotě vydražených nemovitostí, nebyly splněny předpoklady pro příkázání dávky z majetku z dotyčných nemovitostí a rekursní soud nepochybil, nepřikázav dávku z majetku.

Čís. 9168.

Nemocenské pojištění.

Věnování k účelům vytčeným v § 9 b) odstavec první a druhý zákona ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák. může se státi jen ze zvláštního fondu.

Usnesení představenstva okresní nemocenské pojišťovny bez dozorčího výboru o věnování a výplatě peněz nemohlo založiti platný závazek okresní nemocenské pojišťovny ani právo druhé strany. Není vyloučeno, by se pojišťovna nedomáhala takto neprávem vyplaceného peníze na příjemci, třebas jest oprávněna vymáhati náhradní nároky proti členům představenstva.

Nezákonné usnesení představenstva okresní nemocenské pojišťovny může býti zrušeno dozorčím úřadem.

(Rozh. ze dne 12. září 1929, R I 532/29.)

Okresní nemocenská pokladna v R. věnovala městské obci R. 50.000 Kč na stavbu nemocnice a 10.000 Kč na pořízení sanitního auta. Napotom splynula okresní nemocenská pokladna v R. s okresní nemocen-